

- Els plurals: *cases/casas, passeigs/passejos, home/hòmens*.
- Certs mots femenins: *evident/evidenta*.
- Formes de possessius (*meu/meua, teva/teua*) i de demostratius (*est/este/aquest*).
- Formes de pronoms febles (*me/em, 'm/m'*).
- La unificació de la morfologia verbal, intentant respectar les formes verbals dialectals (per exemple: *canto/cante/cant*).
- Els infinitius i gerundis amb radical velar (*poguer/poder, volguer/voler*, etc.).
- L'existència de moltes formes d'influència castellana (*pertanèixer, favorèixer, prevalèixer, batir, discurrir, irrumpir...*).

En la codificació de la sintaxi, Fabra va haver de fixar-se, segons Joan SOLÀ (*L'obra de Pompeu Fabra*, Barcelona, Teide, 1987), en qüestions problemàtiques com:

- L'ús de perífrasis verbals d'obligació.
- L'ús del gerundi i altres temps verbals.
- La concordança del participi passat i de certs verbs com **haver-hi**.
- L'ús dels auxiliars **ser** i **haver**.
- La forma i l'ús de l'article neutre.
- Els pronoms febles i els pronoms relatius.
- Les conjuncions i les preposicions (ús de **a** en el complement directe, canvi i caiguda de preposicions, etc.).
- L'ordre dels mots en la frase.

El lèxic

El Diccionari general de la llengua catalana (1932) representa la culminació, encara que provisional, dels treballs sobre la depuració i fixació del lèxic català. Segons Joan Solà, a través de les nombroses referències i citacions de les *Converses filològiques*, Fabra partí dels criteris següents per fixar el lèxic:

- Concixement precís de la història de la formació de cada classe de paraules en les llengües romàniques en general i en el català molt especialment.
- Preferència per les formes o significats clàssics si no hi havia motius clars a favor d'altres de més recents.
- Preferència per les formes o significats actuals, si representaven l'evolució interna de la llengua.
- Defensa de l'autonomia de la llengua enfront de la influència castellana.
- Recurs a solucions autònomes ja existents (llengua antiga, dialectes).
- Recurs als préstecs de les llengües clàssiques (l·latí, grec), sobretot per als cultismes i la terminologia científica en general.

El noranta per cent de la feina de Fabra consistí, però, a descastellanitzar el lèxic català (*bueno, reflexar, ditxós, apoio*, etc.) (vegeu quadre). Altrament,

Primera edició per al públic del *Diccionari general de la llengua catalana* (1932), signat per Pompeu Fabra, però fruit així mateix dels estudis i treballs de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans.